

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **26 września 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **26 września 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **W. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **21 lutego 2012 r.** sygn. akt **III U 94/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 678/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 grudnia 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił W. W. przeliczenia wysokości pobieranej przez niego emerytury .

W uzasadnieniu decyzji, przywołując art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy podał, że emerytura wnioskodawcy została naliczona zgodnie z obowiązującymi przepisami i wyrokami sądowymi, stąd też brak jest podstaw do ponownego jej przeliczenia.

W. W. złożył odwołanie od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, wnosząc o jej zmianę poprzez przeliczenie świadczenia przy „uwzględnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 29 października 2002r”.

Zarzucił organowi rentowemu popełnienie szeregu błędów przy ustalaniu wysokości emerytury i przyjęcie niewłaściwej kwoty bazowej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji i dodatkowo wyjaśnił, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania w trybie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 21 lutego 2012r. oddalił odwołanie.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ten ustalił: W. W. decyzją z 10 stycznia 1993r. uzyskał prawo do renty, której wysokość ustalona została przy uwzględnieniu zarobków z kolejnych trzech lat kalendarzowych przypadających w ciągu 12 lat bezpośrednio przed rokiem zgłoszenia wniosku o rentę (lata 1986 – 1989).

Decyzją z 27 lutego 2002r. ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 23 lutego 2002r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury Zakład przyjął podstawę wymiaru renty. Zakwestionowanie przez wnioskodawcę wysokości świadczenia w postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie odniosło skutku.

Wniosek z 3 listopada 2002r. o ustalenie wysokości emerytury przy zastosowaniu „nowej” kwoty bazowej nie został przez organ rentowy uwzględniony. Podobnie jak kolejny wniosek z 17 listopada 2002r.

Po rozpoznaniu następnego wniosku z 31 marca 2003r. ZUS Oddział w R. decyzją z 14 maja 2003r. odmówił przeliczenia świadczenia.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu po rozpoznaniu odwołania w pkt. I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego W. W., z uwzględnieniem 24% od kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, a w pkt II oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Wyrok ten został przez organ rentowy wykonany.

Sąd Okręgowy ustalił nadto, że w kolejnych latach wnioskodawca w licznych pismach w dalszym ciągu kwestionował sposób ustalenia wysokości emerytury przez organ rentowy, domagając się przeliczenia świadczenia w sposób przez siebie wskazywany z wyrównaniem od 1 października 2002r. Jego starania ostatecznie zakończyły się w ten sposób, że emerytura została przeliczona przy uwzględnieniu wynagrodzenia z 10 lat kalendarzowych i przyjęciu kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, z wyrównaniem za okres od 1 lutego 2003r.

ZUS Oddział w R. po rozpoznaniu kolejnego wniosku o przeliczenie emerytury od 1 października 2002r. wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję.

Mając na uwadze tak zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd I instancji stwierdził, że odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione, a decyzja organu rentowego jest prawidłowa.

Przywołując treść art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd I instancji zwrócił uwagę, że wnioskodawca nie przedstawił żadnych nowych dowodów, które mogłyby stanowić podstawę do ponownego ustalenia wysokości jego emerytury, a jedynie po raz kolejny domaga się przeliczenia świadczenia w oparciu o dowody znajdujące się w aktach sprawy.

W konsekwencji uznając, że wszystkie uzasadnione roszczenia W. W. zostały już uwzględnione i w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania, orzekł o oddaleniu odwołania.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia dodatkowo Sąd wskazał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego W. W., wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie jego zmianę i uwzględnienie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji ponowił wszystkie wcześniej podnoszone zarzuty dotyczące wysokości pobieranej przez niego emerytury i okresu, za który wypłacono mu wyrównanie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja W. W. jest całkowicie nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Wyrok Sądu Okręgowego, wbrew podniesionym zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy należało przesądzić, czy zaistniały przesłanki do wznowienia postępowania w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W myśl powołanego przepisu prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Poza sporem jest, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po rozpoznaniu wniosku W. W., decyzją z 12 stycznia 2007r. ustalił na nowo wysokość przysługującej skarżącemu emerytury, poczynając od 1 lutego 2006r.

Do ustalenia podstawy wymiaru Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1983r. do 31 grudnia 1992r., wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 87,60% oraz 30 lat 7 miesięcy okresów składkowych i 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia ustalona została przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej na dzień 31 maja 2002r., tj. 1683,27 zł (taka kwota bazowa obowiązywała do czerwca 2002r.).

Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie W. W. od powyższej decyzji zmienił ją wyrokiem z dnia 5 lipca 2007r. o tyle, że nakazał organowi rentowemu wyrównanie przeliczonej emerytury od 1 lutego 2003r. Sąd Okręgowy miał tu na uwadze fakt popełnienia przez organ rentowy błędów przy ustalaniu wysokości emerytury wnioskodawcy, co w ocenie Sądu skutkować musiało obowiązkiem wyrównania świadczenia - ograniczonego do 3 lat, stosownie do art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji organu rentowego oddalił ją.

W następstwie tych zdarzeń Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wydał decyzję, którą wykonał prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z 5 lipca 2007r.

Trzeba powtórzyć za Sądem I instancji, że świadczenie emerytalne wnioskodawcy wypłacane jest w prawidłowej wysokości – ustalonej według zasad określonych w obowiązujących przepisach, a wyrównanie nastąpiło zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalno rentowej.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje wyrażony przez Sąd I instancji pogląd, że kolejny wniosek skarżącego o przeliczenie emerytury z wyrównaniem od 1 października 2002r., w sytuacji, gdy nie przedkłada on żadnych nowych dowodów czy nie ujawnia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji 27 listopada 2007r. nie może być uwzględniony.

Z tych też względów i dla braku podstaw faktycznych i prawnych apelacji Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu stosownie do art. 385 kpc.